

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 14. sierpnia 1895.

Treść: (№ 114—118.) 114. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy miasta Levico do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 115. Obwieszczenie, dotyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumcyi wody. — 116. Obwieszczenie, którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do Porządku cechowania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872. — 117. Obwieszczenie o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi automatycznej (konstrukcyi C. Schembera i Synów) służącej do ważenia ziarna drobnego. — 118. Obwieszczenie o dozwoleniu przyjmowania do sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do mierzenia zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów.

114.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 22. kwietnia 1895,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy miasta Levico do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 225 z roku 1890).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 225) zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę miasta Levico w Tyrolu do szóstej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązującej aż do końca 1895 roku.

Plener r. w.

Welsersheimb r. w.

115.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 23. lipca 1895,

tyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumcyi wody.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z roku 1872), którą nowy Porządek miar i wag został zaprowadzony, podaje się do

wiadomości publicznej następujący Dodatek do przepisów, dotyczących się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumcyi wody [obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 5. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 175)] przez c. k. Komisją główną miar i wag uchwalony.

Wittek r. w.

Dodatek do przepisów,

tyczących się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumcyi wody [obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 5. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 175)].

Dodatek z dnia 8. lutego 1893 do przepisów, dotyczących się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumcyi wody [obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 13. marca 1893 (Dz. u. p. Nr. 34)], zmienia się a to w ten sposób, że wzmiankowane w ustępie V, punkt 12, przepisów tutejszych z dnia 27. czerwca 1892 (Dz. u. p. Nr. 175 z r. 1892), oznaczenia urzędowe wodomierzy wybijane być mają nie jak dotąd na puzdrze wodomierza, lecz na płytkach metalowych, które następnie przymocować należy do sznura plomb w taki sposób, żeby bez uszkodzenia zamknięcia plombowego usunięte być nie mogły.

Wiedeń, dnia 2. czerwca 1895.

C. k. Komisja główna miar i wag:

Kupka r. w.

116.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 23. lipca 1895,

którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do Porządku cechowania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872), którą ustanowiony został nowy Porządek miar i wag, podaje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) uchwalony przez c. k. Komisję główną miar i wag.

Wittek r. w.

Dodatek trzydziesty do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19. grudnia 1872.

Do §. 29.

W przedmiocie przyjmowania do sprawdzania i cechowania wagi pomostowej przenośnej z ciężarkiem ruchomym, przez Spółkę akcyjną budowy maszyn, przedtem Beck i Henkel w Kassel wyrabianej a służącej do ważenia znaczniejszych ilości mięsa.

Na zasadzie rozporządzenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17), c. k. Komisja główna miar i wag pozwoliła przyjmować do sprawdzania i cechowania wagę pomostową o ruchomym przesuwalnym ciężarku służącą do ważenia znaczniejszych ilości mięsa a wyrabianą przez Spółkę akcyjną budowy maszyn przedtem Beck i Henkel w Kassel.

Waga ta pod względem ilości i sposobu użycia dźwigni równa się przenośnej wadze pomostowej

setnej konstrukcji Schembera, której urządzenie jest jako wzór przedstawione na stronie 68 instrukcyi VI, różni się wszakże od niej tem, że łoża pomostu są ruchomo urządzone, zaś przyrząd do odtarowania ma konstrukcyę, dotychczas u wag pomostowych nie dozwoloną. Przyrząd ten do odtarowania objaśnia figura 3 przedstawiająca wagę w stanie działania.

e jest dźwizek ruchomy przytwierdzony do dźwigaru słupowego wagi, z rękojcią, którego drugi koniec jest z lekka w górę zakrzywiony, g zawieszadło hakowe, spoczywające na ostrzu dźwizka wagi, z ciężar a i wieszak z ciężarem połączony i oparty na podstawkę f .

Gdy waga ma być odtarowana, utwierdza się dźwizek wagi zapomocą ówieka h a następnie zniża się ku dołowi dźwizek e tak, żeby jego zakrzywiony koniec uchwycił podstawkę f wieszaka l i żeby ten wieszak w miarę dalszego zniżenia dźwizka podniósł nieco w górę. Odchyła się potem zawieszadło hakowe g a spuszcza się ciężar, w skutek czego ostrza dźwigające obu dźwigni przestają być w związku z odnośnemi łożami.

Jeżeli waga ma być ustawiona napowrót do ważenia, zniża się rękojcie dźwizka e dopóty, aż wieszak l zawiesi się na haku zawieszadła g przytwierdzonego do dźwizka wagi, następnie podnosi się dźwizek e aż zajmie położenie środkowe, w którym utrzymuje go haczyk k , umieszczony na dźwigarze słupowym wagi.

Mięso zawieszają do ważenia i do tego celu przytwierdzony jest do pomostu wagi żelazny pionowy stojak z hakiem do zawieszenia mięsa, który zapomocą trybu przytwierdzonego do stojaka podnosi się i spuszcza.

Wiedeń, dnia 11. lipca 1895.

C. k. Komisja główna miar i wag:

Kupka r. w.

Fig. 1.

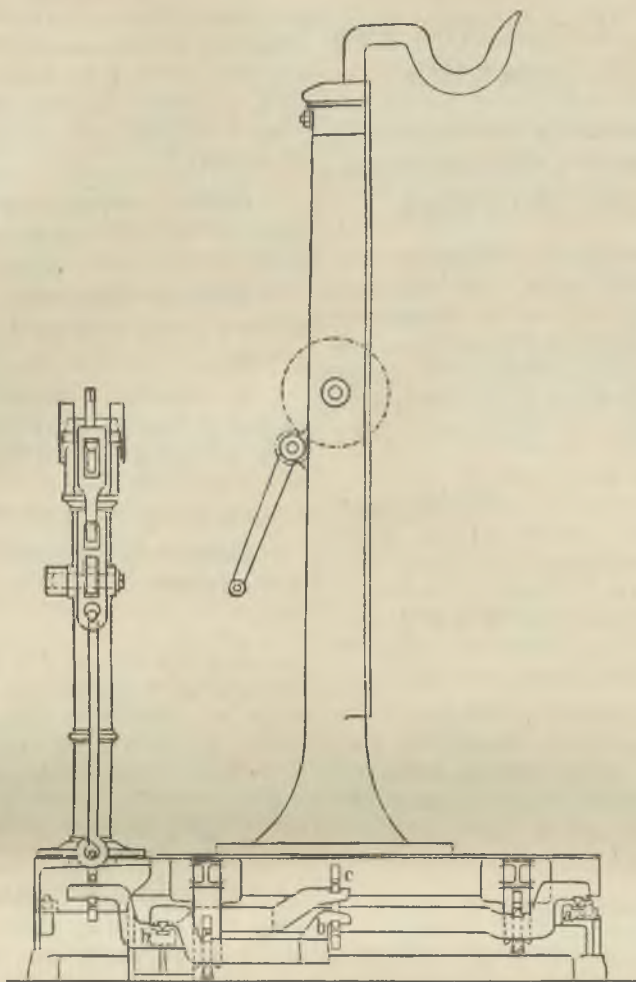

Fig. 2.

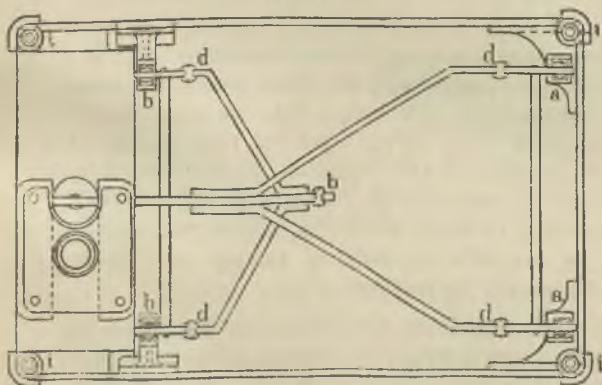
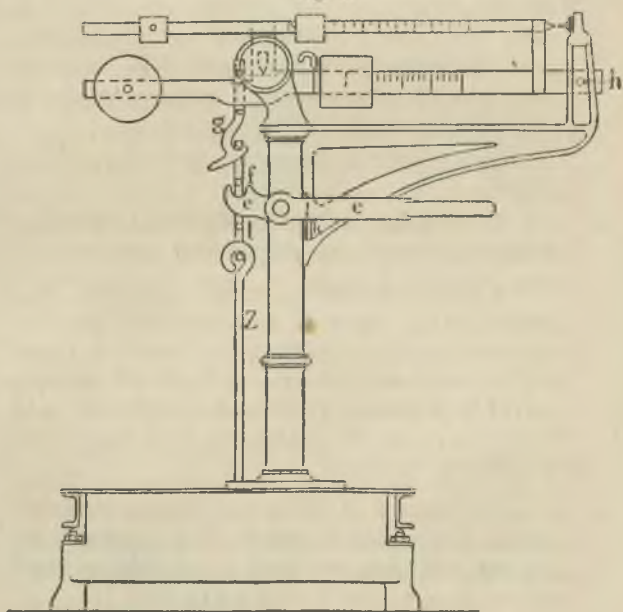

Fig. 3.

117.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 23. lipca 1895,

o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi automatycznej (konstrukcyi C. Schembera i Synów) służącej do ważenia ziarna drobnego.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17) podają się do wiadomości powszechnej zamieszczone poniżej a przez c. k. Komisją główną miar i wag wydane przepisy z dnia 27. czerwca 1895, dotyczące się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej (konstrukcyi Schembera i Synów), służącej do ważenia ziarna drobnego.

Wittek r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej (konstrukcyi C. Schembera i Synów), służącej do ważenia ziarna drobnego.

Pozwala się przyjmować do sprawdzania i cechowania wagę automatyczną zbudowaną przez C. Schembera i Synów a do ważenia ziarna drobnego służącą, jeżeli takowa wykonana jest zgodnie z następującym opisem i czyni zadość warunkom niżej podanym.

A. Konstrukcja.

Przyrząd, którego wszystkie części zrobione są z metalu, składa się z wagi pomostowej dziesiętnej, któregośkolwiek systemu do sprawdzania i cechowania dopuszczonego, bez ciężarka ruchomego, na której pomoście przytwierdzone jest naczynie wagowe, napełniające się samoczynnie zapomocą lejka opatrzonego klapą wpustową i wypróżniającego się samoczynnie zapomocą kłapy spustowej.

Ilość napełnień oznaczonej ciężkości rejestruje liczydło.

Na dołączonych figurach wyobrażona jest waga dziesiętna Schembera z podwójnemi ciężarami.

Figura I przedstawia widok zewnętrzny wagi automatycznej, figura II pokazuje jakie położenie zajmować powinny poszczególne części w chwili, gdy się napełnianie zaczyna a figura III położenie takowych podczas wypróżniania się naczynia wagowego. Na figurze IV wyobrażone są niektóre części w większym wymiarze.

Na figurze I, II i III *A* jest zestaw wagi dziesiętnej, *D* dźwignia, *E* pomost, *H* i *h* ciężary, *F* drążek wagi a *K* talerz na ciężarki, i wszystkie te części wykonane są w sposób zwykle używany.

Urządzenie różni się jednak od zwykłego tem, że ostrza obrotowe *d* dźwigni *D* nie są osadzone stale, lecz zawieszono zapomocą dwóch wiszarów u dwóch ramion *g* na wspólnym wale umieszczonych, w skutek czego przy odpowiednim obciążeniu ostrza *d* opadają, przez co podnosi się drążek przeciwwagowy *G*.

(Zamiast jednego drążka przeciwwagowego mogą być także dwa takie drążki na wspólnym wale umieszczone.)

Nadto nadmienić należy jeszcze o sprężynie *w*, na którą drążek wagi opada, gdy się naczynie wypróżnia.

Na pomoście *E* przytwierdzone jest naczynie wagowe *B*, którego dolny otwór spustowy przedstawiony jest na figurze II zamknięty klapą spustową *b*, na figurze I i III otwarty. Poniżej kłapy spustowej znajdują się niecułki spustowe *a*.

Powyżej *B* umieszczony jest na zestawie *A* lejek wpustowy *C* z dwiema kłapami wpustowymi *c* i *c*₁.

Z lejka *C* (fig. II), gdy kłapy *c* i *c*₁ są otwarte, sypie się ziarno do naczynia *B*, którego kłapa spustowa jest zamknięta. Gdy do *B* wsypie się tyle ziarna, że takowe przeważa *G*, natenczas ostrza obrotowe *d* ciągną ramiona *g* na dół a *G* podnoszą w górę, w którym to razie części te przybierają położenie wyobrażone na figurze III.

Gdy później naczynie wagowe zaczyna się wypróżniać, drążek przeciwwagowy *G* odzyskuje przewagę, atoli klamka *u*₂ zatrzymuje go w górze dopóty, dopóki nie zostanie odchyłona.

Podczas dalszego sypania się ziarna drążek wagi *F*, który dotychczas spoczywał na sprężynie *w*, zaczyna się wahać, ciężar *H* opada i drążek *L* w skutek działania przegubowego przedłużenia *H*, porusza się na dół, w skutek czego klamki *m* i *m*₁ obracają się w prawo.

Gdy naczynie *B* napełni się prawie tak jak to być powinno, najprzód drążek *n* zesuwa się z *m* a ciężarek *c*₄, przez *n*₂ i drążek *c*₂ połączony, opada i zamyka klapę wpustową *c*. Małe otworki w klapie *c* pozwalają teraz ziarnu sypać się tylko powoli, co trwa dopóty, dopóki waga nie zajmie właściwego położenia, poczem w skutek dalszego zniżenia się *H*₁ drążek *n*₁ opuszcza klamkę *m*₁ a w skutek działania *n*₃, *c*₃ i ciężarka *c*₅, kłapa *c*₁ zamyka się i dalsze dosypywanie się całkiem ustaje.

Do ciężaru *n*₃ przytwierdzone jest ramię *n*₄, które w chwili gdy *c*₁ się zamyka, uderza o drążek *t* obracający się około *s*; w skutek tego *t*₁ i *t*₂ podnoszą się a za pośrednictwem drążka *r* otwiera się klamka, która zamykała dotąd klapę spustową. (Ob. fig. III.)

Ciśnienie, jakie materyał zawarty w naczyniu B wywiera na klapę b , otwiera takową i materyał ten wysypuje się.

Po wypróznieniu, klapa b w skutek działania ciężarków b_2 i b_1 zamyka się, przyczem b_3 uderza o u . Za pośrednictwem u_1 i u_2 odchyła się klamka u_2 , G spada i ciężarem przegubowym v przyciąga drążek v_1 , w skutek czego otwiera się klapa c a za jej pośrednictwem klapa c_1 i podnoszą się znowu ciężarki c_4 i c_5 . Zarazem drążki n i n_1 wpadają w klamki m i m_1 i cała akcja rozpoczyna się na nowo.

Jednocześnie za pośrednictwem ciężaru z drążek G pobudza do działania liczydło Z .

Pozostaje jeszcze opisanie tych części działających, które wyobrażone są na figurze IV w większym rozmiarze.

Najprzód nadmienić należy, że ciężar t_2 nie może być połączony stale z drążkiem r , gdyż w takim razie drążek ten zatrzymywałby się za wysoko w chwili, gdy klamka y (fig. IV) ma zapaść. Z tego powodu dolny koniec t_2 , przechodzący przez szczelinę stałej płyty p , jest zagięty w taki sposób, że hak na t_2 umieszczony, który drążek r za wyskok podnosi, po zupełnem podniesieniu go, usuwa się w lewo, przez co r znowu spada.

Gdy t_2 spada, hak zesuwa się znowu pod wyskok r i stoi w pogotowiu do dalszego podnoszenia.

Do przeciwcieżarku b_1 klapy spustowej b (fig. 4) przymocowane jest ramię rozpędowe b_3 , którego przedłużenie w górę zwrócone przechodzi przez szczelinę w płycie x . Ta płyta x daje się na górnej powierzchni b_4 przesunąć i przesunąć się jednocześnie z ruchem rozpędowym b_3 .

Gdy więc przy zamykaniu się b i opadaniu b_1 klamka y zaskakuje w skutek ciśnienia ciężarka umieszczonego z lewej strony na drążku r , wtedy x odpychane jest w prawo, przez co b_3 porusza się w lewo, ciśnienie na drążek u i przez takowy zapomocą ciężaru u_3 oswobadza klamkę u_2 (figura III).

Do odtarowania, jeżeli ani w lejku wyspowym ani w naczyniu wagowym niema materyału, podnosi się ręką drążek przeciwcieżarkowy G i zasuwają się zaworę u_5 (figura I) dla utrzymania go w tem położeniu.

Następnie cofa się klamki m i m_1 o tyle, żeby drążki n i n_1 zesunęły się, w skutek czego zamkną się klapy c i c_1 ; następnie wycofuje się drążek t z płaszczyzny ruchu ramienia n_4 (figura III), w którymto celu drążek ów opatrzone jest zawiasą.

Waga jest teraz całkiem wolna i tarowanie jej odbywać się może jak u każdej innej wagi.

Jeżeli odtarowanie wagi ma być sprawdzone wtedy, gdy takowa jest w ruchu, a więc gdy lejek wyspowy C jest napełniony, podnosi się jak wprzód drążek ciężarkowy G i zasuwają się zasuwkę u_5 , aby pozostał w górze. Przez to osiąga się, że ważenie i wypróznianie odbywa się prawidłowo, atoli później następuje przerwa w funkcyonowaniu wagi, ponieważ G nie może opadać a tem samem G i ciężar v nie mogą klap otwierać.

Następnie wycofuje się jak wprzód drążek t i teraz można wagę pod względem odtarowania sprawdzić.

Gdy waga jest do odtarowania przysposobiona, można sprawdzać ją tak jak każdą inną wagę przez położenie ciężarków na pomoście i talerzu. Gdy chodzi o sprawdzenie dokładności jednego szczególnego zważenia, wycofuje się drążek t . W tym stanie waga automatyczna funkcyonuje dopóty, dopóki naczynie wagowe nie napełni się całkiem, to jest dopóki obie klapy c i c_1 nie zapadną. Ponieważ jednak t jest wycofane, klapa b nie może się otworzyć a tem samem materyał nie może się wysypać i można się przekonać, czy waga do spoczynku przywiezioną, przybiera należyty kierunek.

Licydło ma być urządzone podobnie jak liczydło gazomierzowe lub spirytusowe. Powinno być przynitowane do zestawy. Nit zaś łączy się z zestawą kroplą cynową, na której przy cechowaniu wagi wybija się cechę urzędu miar i wag.

Tarcza cyfrowa liczydła, której podziały jako jednostki, dziesiątki itd. powinny być wyraźnymi i niewątpliwymi cyframi oznaczone, opatrzone być ma napisem: „Ilość wypróźnień“.

Zasłona szklana pokrywająca tarczę cyfrową, powinna być osadzona od wnętrza osada zaś ma być tak zrobiona, żeby szkła nie można wyjąć bez naruszenia cechy urzędowej wżwyz wzmiankowanej.

Do naczynia wagowego B , w miejscu wpadającym w oczy przynitować należy płytę metalową z wyraźnym napisem wybitym, wrytym lub wylanym: „Waga automatyczna do drobnego ziarna napełniająca od aż do kilogramów“. Przy cechowaniu wagi zabezpieczyć należy jeden z nitów tej płyty w podobny sposób jak u liczydła.

B. Sprawdzanie i granica błędów.

Przy sprawdzaniu wagi, które odbywać się powinno według odnośnej instrukcyi, bada się, czy waga wykonana jest zgodnie z opisem powyższym, czy funkcyonuje nieochybnie i czy oznaczana ciężkość nie jest o więcej jak 0.1 procentu większą lub mniejszą od właściwej.

C. Cechowanie.

Cechuje się, gdy waga czyni zadość wszystkim powyższym warunkom, przez wybite cechy na drążku wagi dziesiątej i na tych kropkach cynowych, które zabezpieczają połączenie liczydła z zestawą i tablicy napisowej z naczyniem wagowem.

Na tej ostatniej cesze wybić należy także liczbę roku bieżącego.

D. Opłaty za sprawdzenie i cechowanie.

Za sprawdzenie liczyć należy:

- a) takse zasadniczą 3 zł. — c.
 b) za każde 100 kg największego napełnienia jakie może mieć miejsce (z zaokrągleniem na następną setkę) 2 „ 50 „

Za sprawdzenie bez cechowania liczyć należy opłatę całkowitą a) i połowę opłaty b).

Wagę sprawdzają i uwiarytelniają tylko te urzędy miar i wag, które są zaopatrzone w przybory do tego potrzebne. Jeżeli waga ma być sprawdzana poza obrębem Urzędu miar i wag, przyborów tych winna dostarczyć strona. We wszystkich przypadkach strona obowiązana jest dostarczyć potrzebnego zboża i ludzi do obsługi potrzebnych.

E. Świadcstwo sprawdzenia.

Do każdej wagi sprawdzonej i ocechowanej wydaje się świadectwo sprawdzenia, zawierające nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta, liczbę bieżącą fabryczną wagi tudzież datę sprawdzania a zarazem potwierdzenie opłacenia należności za sprawdzenie i opatrzone podpisem urzędnika miar i wag.

F. Ponowne sprawdzanie.

Waga automatyczna zbożowa podlega peryodycznemu ponownemu sprawdzaniu po upływie lat dwóch, w myśl rozporządzeń ministeryalnych z dnia 28. marca 1881 (Dz. u. p. Nr. 30), i z dnia 21. października 1891 (Dz. u. p. Nr. 162) a przy takowem, zgodnie z zasadą wyrzeczoną w Dodatku trzynastym (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 10. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 62) do Porządku sprawdzania miar z dnia 19. grudnia 1872, wolno jest podwoić granicę błędu w punkcie B przepisów niniejszych do pierwszego sprawdzenia ustanowioną.

Wiedeń, dnia 27. czerwca 1895.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Kupka r. w.

118.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895,

o dozwoleniu przyjmowania do sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do mierzenia zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17), podają się do wiadomości publicznej zamieszczone poniżej a przez c. k. Komisją główną miar i wag wydane przepisy z dnia 11. lipca 1895, dotyczące się sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do mierzenia zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów.

Wittek r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do wagi zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów.

1. Opisanie przyrządu i jego działania.

Przyrząd (obacz dołączoną figurę) składa się z dwóch naczyń metalowych A i B jedno nad drugim umieszczonych, z których górne, nieco większe od dolnego, łączy się z lejkiem wspowym C .

B jest właściwem naczyniem miarowem oznaczonej pojemności. W miejscu, gdzie się te dwa naczynia łączą, jakoteż u otworów wpustowego i spustowego umieszczone są suwaki S , w osobnych przewodach chodzące a połączone przegubowo z dwoma drążkami równoramiennymi D i E .

Punkta obrotu drążków D i E znajdują się na strzemiionach a i b przytwierdzonych do naczyń A i B .

Suwaki S poruszają się zapomocą rączki F , której dolny koniec widłowo rozszerzony, połączony jest z przytwierdzoną do ściany zestawą przyrządu, tak, iż może się obracać.

Rączka F mniej więcej w połowie długości łączy się przegubowo zapomocą krótkiej sztaby c z suwakiem średnim.

Przestawianie rączki na prawo lub na lewo porusza w tym samym kierunku suwak średni, podczas gdy dwa inne suwaki poruszają się jednocześnie w lewo lub w prawo a zatem w przeciwnym kierunku.

U każdego więc z dwóch naczyń A i B dwa suwaki działają w taki sposób, że gdy jeden zamyka, drugi otwiera i odwrotnie.

Do przekonywania się, czy naczynie A już się napełniło, osadzona jest w najwyższej jego części szybka szklana, jaką zresztą także naczynie B może być opatrzone.

Przyrządy miernicze tego rodzaju wolno po kilka łączyć z sobą i opatrywać wspólnym wspem.

W przypadku tym przyrządy miernicze mogą być 2, 5, 10 i 20-litrowe lub na kilka wielkości tego rzędu, pod warunkiem, żeby także można było każdego z nich używać osobno.

Przyrządy tego rodzaju, których wolno używać do mierzenia wszelkiego zboża z wyjątkiem „owsa“, pozwala się przyjmować do sprawdzania i cechowania.

Gdy suwaki przyrządu są tak ustawione, jak to wyobraża figura, oba naczynia są z sobą w związku (komunikują) a otwory wpustowy i spustowy są zamknięte. Zboże, znajdujące się w naczyniu górnem A , sypie się do naczynia miarowego B .

Po napełnieniu stawia się rączkę na prawo, w skutek czego takowa, jakoteż oba drążki D i E zajmą położenie przedstawione na figurze liniami kropkowanemi; suwak średni zamyka komunikację między naczyniami A i B , wpust i spust otwierają się, naczynie miarowe B wypróżnia się a naczynie górne A znowu się napełnia.

2. Przepisy szczególne.

Przyrząd przyjęty do sprawdzenia i ocechowania powinien być opatrzonej w miejscu widzialnem tarczą z napisem podającym nazwisko fabrykanta, numer przyrządu tudzież oznaczenie „Przyrząd do mierzenia zboża z wyjątkiem owsa“ a umieszczoną tak, żeby jej połączenie z przyrządem dało się zabezpieczyć zapomocą cechy urzędowej.

Nadto na tarczy tej podana być ma ilość, którą przyrząd mierzy a to w formie: „Miara na litrów“.

3. Granice błędów i cechowanie.

Dozwolona różnica między ilością podaną a rzeczywistą wynosić może najwięcej dwa razy więcej niż błąd dozwolony dla miar pojemności (do rzeczy sypkich) tej samej wielkości.

Błąd ten stwierdzany będzie drogą w instrukcyi opisana.

Cechuje się na kroplach cynowych, umieszczając takowe po dwie w miejscu, gdzie się naczynia *A* i *B* łączą, tudzież na spojeniu tarczy w punkcie 2 wzmiankowanej z przyrządem.

4. Opłaty za sprawdzenie.

Opłata za sprawdzenie wynosi pięć razy tyle co opłata za sprawdzanie miar pojemności (do rzeczy sypkich). Przy pierwszym sprawdzaniu złożycie należy takową bez względu, czy przyrząd został czy nie został ocechowany.

Jeżeli przyrząd odrzucony został bez ścisłego badania z powodu błędów konstrukcyi, łatwo dostrzedz się dających, opłaca się tylko należytość manipulacyjną w kwocie 20 c. w. a.

Przy ponownem sprawdzaniu, jeżeli przyrząd zostaje na nowo ocechowany, złożycie należy całkowitą opłatę, jeżeli zaś odmówiono ocechowania, połowę takowej.

5. Świadczenie sprawdzenia.

Do każdego przyrządu sprawdzonego i ocechowanego wydaje się świadectwo sprawdzenia podług wzoru wydrukowanego w instrukcyi.

6. Sprawdzanie ponowne.

Przyrządy te poddawać należy ponownemu sprawdzaniu co dwa lata a nadto za każdym razem, gdy takowe lub ich cechy zostaną widocznie uszkodzone.

Wiedeń, dnia 11. lipca 1895.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Kupka r. w.

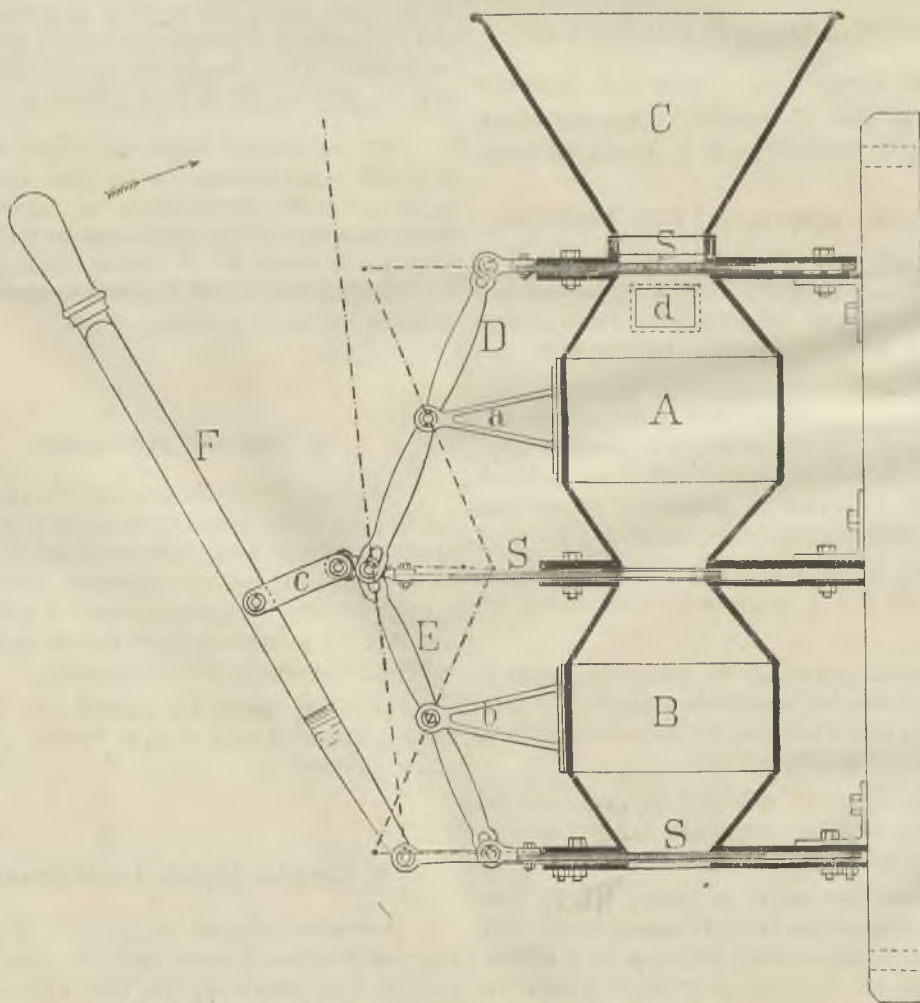

Fig. 1.

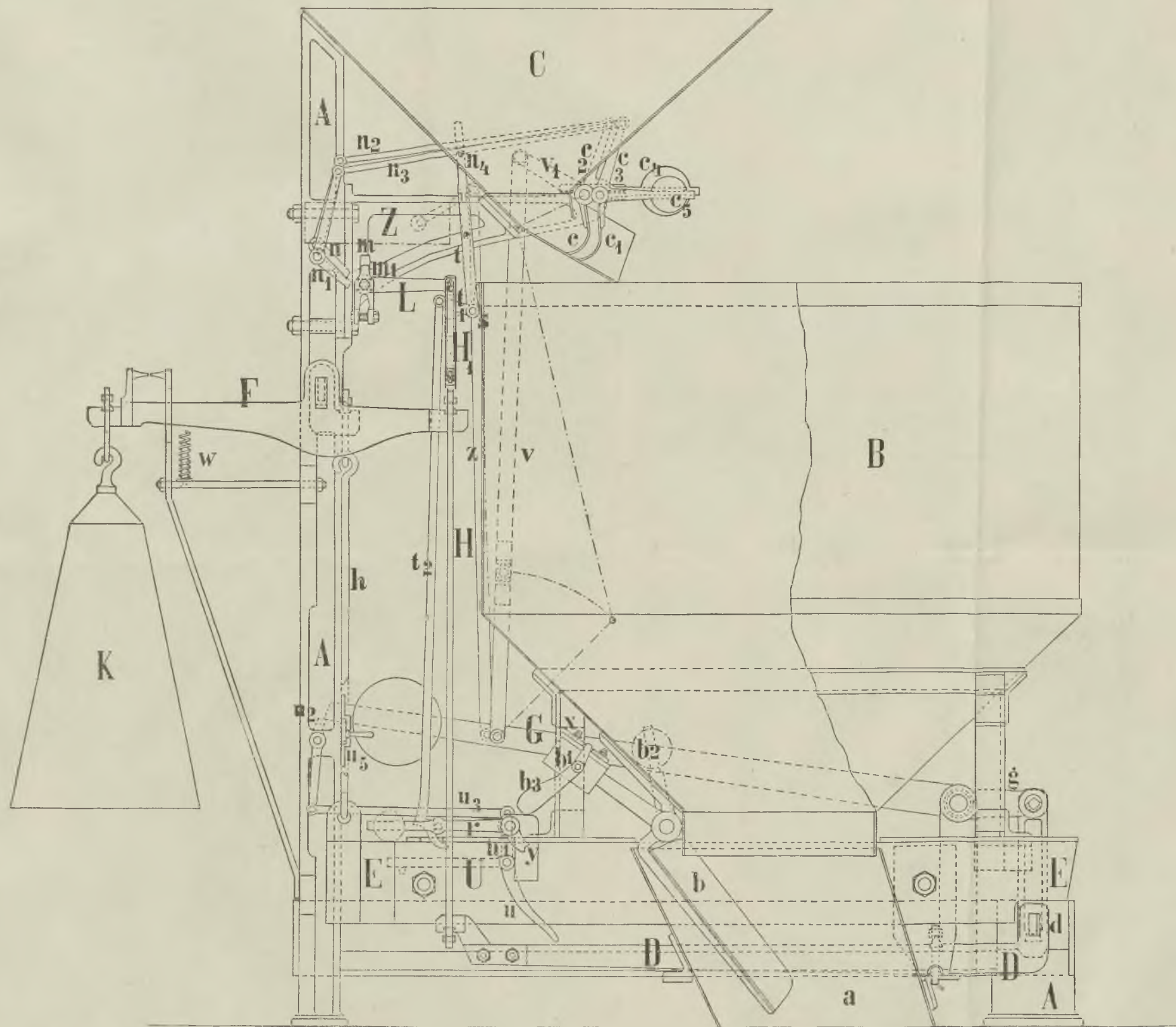

Fig. 2.

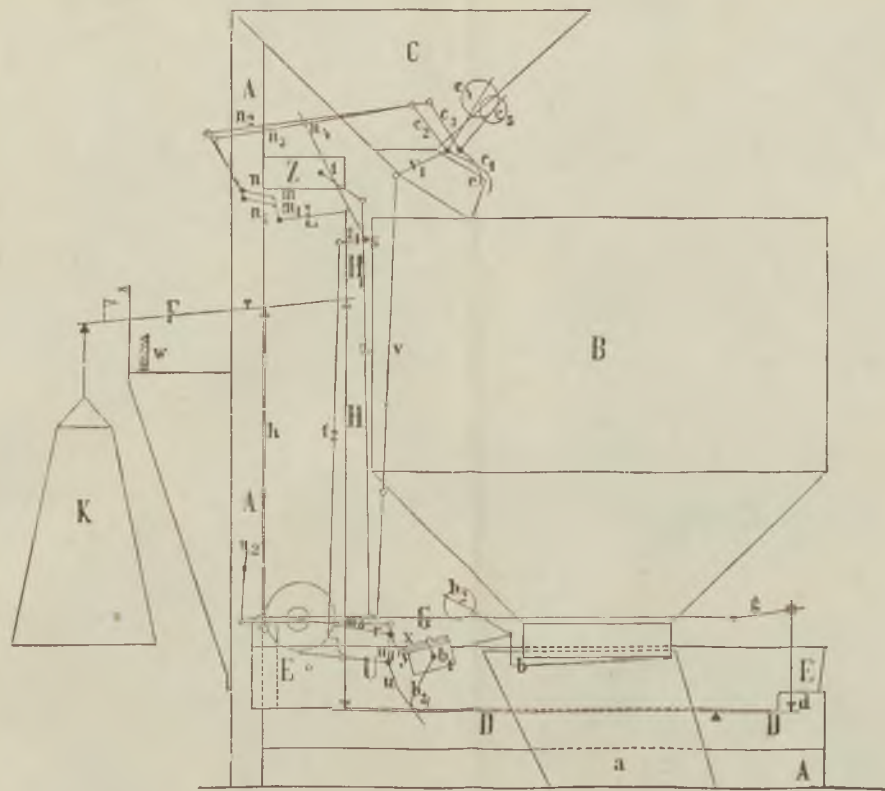

Fig. 3.

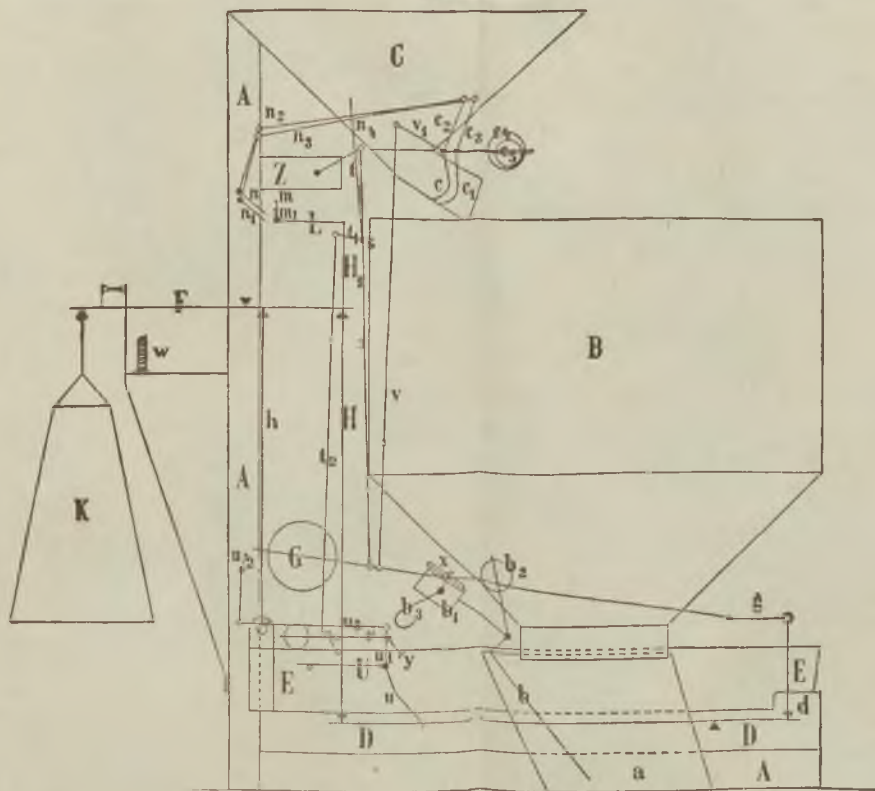

Fig. 4.

